

ἡ ὁμίχλη ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ἀδιακόπως, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἡμέτερος ἵππος ἐγκαταλείπων τοὺς χαλινούς ἐνεπιστεύθη εἰς τὸ θαυμαστὸν ἐναστικτὸν τοῦ ἵππου, ὅπως εὔρη τὴν ὁδὸν καὶ μὴ κατακυλισθῆ εἰς τὸν Νιέβρ.

Εἶχεν ὑπολογίσει αὕτη ἄνευ τῆς καταγιγίδος.

Καὶ ἡ τελευταία λωρὶς κυανοῦ εἶχεν ἐκλίπει, ὁ οὐρανὸς δὲν παρουσίαζεν εἰμὴ θόλον μολύβδινον ἄνευ οὐδεμιᾶς ῥωγμῆς, καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ὄψεως.

Ἄριστος τρόμος εἰσέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας ἀμαζόνος· ἀπαξ ἔτι εὐρέθη εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ στρέψῃ χαλινόν.

Ἄλλ' ὁ καπνὸς ἐκεῖνος;

Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος, ὅστις περιστρέφεται καὶ ἀνέβαινε ὑποτρέμων ὑπερῶν τῆς λευκῆς οἰκίας, ὁ ἀσυνήθης ἐκεῖνος καπνός, ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ὁ αἴφνης ἐμφανισθεὶς καὶ ἀγγέλλων ἴσως μίαν ἐπ' ἀνοδὸν;

Ἡ ἀμαζὼν δὲν εἰδίστασε πλέον καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του ἐν μέσῳ τῆς πυκνουμένης σκοτίας.

Ἀφνης ὁ μολύβδινος θόλος διηνοίχθη, λάμψις κεραυνοβόλος ἐξῆλθε, ἐφώτισεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὴν κοιλάδα ὅλην καὶ διέσχισε τὴν ὁμίχλην· εἶτα βροντῆ ὁμοία πρὸς ἐκπυροσκόρησιν πυροβόλων μεμιγμένην μετὰ τυμπανοκρουσίας ἐκλόνησε γῆν καὶ οὐρανόν.

Ὁ ἵππος ἠνορθώθη περίτρομος μετ' ἠνορθωμένην τὴν χαίτην· εἶτα, ὡσεὶ ἄροστος μᾶστιξ χαλκίνη, περόνη πυρίνη εἶχον καταπληγῶσαι τὰ πλευρά καὶ τὰ ὀπίσθιά του, ἐξώρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ ὦτα ἔχων ἀνεστηλωμένα, τοὺς ὀφθαλμούς φλέγοντας, τὸ σῶμα κατειλημμένον ὑπὸ σπασμωδικῆς φρίκης, παρασυρόμενος ὑπὸ τρόμου ἀκαταβλήτου.

Ἡ ἀμαζὼν ἀφῆκε φοβεράν κραυγὴν, ἄρρητον κραυγὴν ἀδημονίας, ἧτις ἐδέσποσε διὰ τῆς οὐδότητός της τοῦ ὑποκόφου βρυχηθμοῦ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ χειμᾶρρου, — καὶ προσηλουμένη ἀπελπὶς εἰς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου, ἀφῆκε νὰ παρασυρθῆ, ὡς ὁ Μαζέππας, διὰ μέσου τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον περιέβαλλε τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν βράχων, τῶν βαράθρων καὶ τῶν κρημνῶν.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

Ὁλίγον μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ νεανίου, ὁ ῥήτωρ ἤρξατο ἀφηγοῦμενος νέον

τοῦ παραμύθιον, *Τὰ θαύματα τοῦ Προφήτου*, ὅπερ ἄς ἐπιτρέψωσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ μὴ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

Γ'

Τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ *Μετὰχ* ἐπηκολούθησαν παταγῶδεις ἐπευφημαὶ καὶ ἐπιδοκιμασίαι, αἵτινες ἀπέσπασαν τὸν νέον ἐκ τῶν σκέψεων, εἰς ἃς ἦτο βεβουθισμένος.

Πῶν δὲ τὸν καπνὸν τοῦ καὶ καπνίσας τὸ σιγάρρον του, ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ, διότι εἶλεν ὅτι, ἐὰν παρέμενε ὀλίγον ἔτι, θιπήρχετο ἐκεῖθεν, ἀπολέσας τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν καγχασμῶν τῶν ἀκρουσμένων, οἵτινες ἀπέπνιγον καὶ αὐτὸν τὸν κέλαδον τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ.

Ἰδὼν ὁμῶς ὑπὸ τὴν τοῦ καφφενείου συναθροίζοντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγορητοῦ, παρέμεινε, μὴ θέλων νὰ εἰπωσιν, ὅτι φεύγει φιλαργυρίας ἐνεκα.

Ἐλθόντος δὲ πρὸς αὐτὸν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἔρριψεν εἰς τὸν δίσκον τρία γρόσια, μεθ' ἃ ἐξῆλθε τοῦ καφφενείου.

Ἡ ἐλευθεριότης αὕτη τοῦ νέου προκάλεσε τὸν θαυμασμόν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν παρακαθημένων.

Οἱ Μουσουλμάνοι εἰσὶ πάντοτε φίλοι τῆς γενναιοδωρίας καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτὴν ὅσον ἕκαστος δύναται.

Ὁ νεανίας ἡμῶν, φθὰς εἰς τὴν γέφυραν, διῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος, καί, στραφείς πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν τινὰ καὶ στενὴν ὁδόν, φέρουσαν πρὸς τὸ διοικητήριον.

Ἡ δίοδος αὕτη καὶ ἡ ἀύλη ὀλόκληρος τοῦ διοικητηρίου ἦσαν πλήρεις ἀνθρώπων· ὡσαύτως ὅπισθεν τῶν βέλων τῶν παραθύρων τῶν αἰθουσῶν τοῦ διοικητηρίου διεκρίνοντο σκιαὶ ἀνθρώπων *πηγαινοεργουμένων*.

Αἱ συναθροίσεις αὗται ἐντὸς καὶ παρὰ τὸ διοικητήριον βεβαίως δὲν ἐγίνοντο ἄνευ λόγου, ἐξηγοῦνται δὲ, ὅταν μάθωσιν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι πολλοί, πιστεύομεν, θὰ τὸ γινώσκωσιν, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν νηστειῶν οἱ Ὄθωμανοὶ διεξάγουσιν ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, ποινικὰς καὶ πολιτικὰς, νύκτωρ¹.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως, καίπερ οὐδεμίαν τοιαύτην ἔχων, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ διοικητηρίου, περιῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, παρατήρησε μετὰ τινος περιεργίας τὸ πλῆθος καὶ ἐξελθὼν ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἐτέρου τινὸς καφφενείου, ἐν ᾧ, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡμέρας τῶν νηστειῶν, ἰδρύει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ πολὺς *Καραγκιό-*

¹ Ἐσχάτως, ἂν δὲν ἀπατᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο, πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, καταργήθη.

ζης μετὰ τοῦ συναδέλφου του *Χατζῆ Ἀϊβάτη*¹.

Ἦκειεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὡς εἰ εἰδίσταζεν, ἂν πρέπη νὰ εἰσέλθῃ ἢ οὐχί, ἐπὶ τέλους δὲ, οἶονεὶ βιάζων ἑαυτόν, ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσεχώρησε, καταβαλὼν τὴν νενομισμένην εἴσοδον.

Βεβαίως ὁ ἦρως ἡμῶν δὲν ἔκαμνε ὀλόκληρον τὴν περιήγησιν ταύτην ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀφορμῆς. Ἐβρε τὰ βήματα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄνευ ὀρισμένου τινὸς σκοποῦ, οὐδὲ ἠδύνατο, ἐὰν ἤρῳτα τις αὐτόν, νὰ εἴπῃ ποῦ πορεύεται καὶ διατί μετέβαινε ἀπὸ συναθροίσεως εἰς συναθροίσιν, ὡς ἄνθρωπος οὐτινος ὁ νοῦς ὑπ' οὐδενὸς ἐπασχολεῖται ἀντικειμένου καὶ ὅστις ἀπλῶς θέλει νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ῥεμβάσῃ, πλὴν ἄλλ' ὁμῶς τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ὠδήγησι αὐτόν μακρόθεν, ἀορίστως καί, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἐναστικτοῦ δύναμις τις, ἧτις ἐπέτασεν αὐτῷ.

— Παρατήρησον ἐδῶ, ὑπαγε καὶ ἐκεῖ.....

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ καφφενεῖον, περιέφερον ἐπὶ τοὺς καθήμενους τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς, φαίνεται δὲ ὅτι εὐχαριστήθη ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης, διότι ἐμειδίασε.

Καὶ τὸ καφφενεῖον τοῦτο ἦτο πλῆρες· ἀλλὰ, μὴ ἔχον τὸ εὖρος τοῦ πρώτου, καθίστα δύσκολον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν. Οἱ θεαταὶ ἦσαν πλείστοι, κατέχοντες τὰ καθίσματα, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἔμενον ὀρθοί.

Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τῶν *Καραγκιόζιων* παραστάσεων εἶναι κακοήθεις καὶ ἀνήθικοι, πλήρεις βαναύσων ἀστεϊσμῶν καὶ χονδροειδεστάτων εὐφυολογιῶν, δυνάμεναι νὰ κινήσωσι μόνον τοὺς γέλωτας θεατῶν, οἷοι οἱ συχνάζοντες εἰς αὐτάς. Μόνη ἔχουσα ὑπόθεσιν τραγικὴν εἶναι ἡ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης, ἧς ἰδοῦ ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις.

ΦΕΡΧΑΤ-ΣΕΡΙΝ

Νέος τις, *Φερχάτ* ὀνόματι, ἀγαπᾷ ἡγεμονίδα, γυναῖκα δῆλα δὴ πολλῶ ἀνωτέραν αὐτοῦ κατὰ τε τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὰ πλοῦτη. Ἐκάστην ἐσπέραν ὁ ἐρωτόληπτος νέος, λαμβάνειν τὸ μπουζούκ αὐτοῦ, ἔρχεται ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς *Δουλοινέας* του, καὶ διὰ τῆς γλυκείας καὶ ἀρμονικῆς φωνῆς του ἐκφράζει ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀστερόεντα οὐρανὸν τὸ πρὸς αὐτὴν φλογερὸν πάθος του.

Μετὰ πολλά, θελχθεῖσα ὑπὸ τῆς ὠραίας φωνῆς καὶ τῶν περιπαθῶν ἀσμάτων του, ἡ παρθένος δίδει εἰς τὸν τέως ἀπέλπιδά ἐραστήν, μεσουλαθήσει τῆς

¹ Ἦρως ἀπασῶν σχεδὸν τῶν ὑποθέσεων τῶν παραστάσεων, ἃς διὰ τῶν νευροσπίστων δίδουσι ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς.

γραίας ασχημοτάτης — τζιογκολόζας, ὅς ἀποκαλεῖται αὕτη ἐν τῷ δράματι — τροφοῦ της συνέντευξιν. Ὁ Φερχάτ ἀνωπομόνως περιμένει νὰ φθάσῃ ἡ νύξ, ἧς ἐπελθούσης, τρέχει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὁποίας διαφεύγει ἡμᾶς τὸ ὄνομα τὴν στιγμήν ταύτην, καὶ μετὰ παλλομένης καρδίας ψάλλει τὸ περιπαθέστατον τῶν ἀσμάτων του.

Παρέρχονται λεπτά τινα μόλις, καὶ ἡ ὥρεια νέα κατέρχεται τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου της, παρακολουθημένη ὑπὸ τῆς γραίας τροφοῦ.

Ἡ νέα ἀποβάλλει τὸ κάλυμμα, ὅπερ φέρεται, πίπτει ὁ Φερχάτ τὸ μπουζούκι, καὶ . . . ἐναγκαλιζονται.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐξομολογήσεις τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ ἀμοιβαίου πάθους των:

— Ἄχ! πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον! λέγει ἡ νέα κλαίουσα.

— Διατί, ἄστρον μου; ἐρωτᾷ ἀπελπισ ὁ νέος καὶ ἐλθαμένος. Τώρα, ποῦ μόλις σὲ εἶδα, ψυχὴ μου!

— Ἄχ! ἀρνάκι μου, διὰ νὰ σὲ πάρω σύζυγον καὶ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μεγάλη ἢ μᾶλλον ἀδύνατα πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς.

— Διὰ σέ, διαμάντι μου, διὰ σὲ τὸ πᾶν εἶμαι πρόθυμος καὶ ἱκανός νὰ κατορθώσω. Καὶ τοῦ Προφήτου τὴν φεράδα ἱππεύω, ἄρκει νὰ γείνης ἰδικὴ μου.

— Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ προτείνω, εἶναι δυσκολώτερον, πολὺ δυσκολώτερον, ἀκατόρθωτον! Πολλοί, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μετὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀπέτυχον, τελειώσαντες τὴν ζωὴν των ἐλεεινῶς. Ἐκεῖνος προώρισται νὰ γείνη ἰδικός μου, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν....

— Εἰπέ μου τὴν, εἰπέ μου τὴν, καὶ βλέπομεν.

— Βλέπεις τὴν σειρὰν αὐτὴν τῶν βουνῶν ἀντικρὺ μας; Εἶναι ἐπτά....

— Δι! Τὴν βλέπω, πουλάκι μου.

— Ὁ πατέρας ὑπεσχέθη νὰ μὲ δώσῃ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ νερόν εἰς τὸ παλάτι μας, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐβδόμου καὶ τελευταίου βουνοῦ, ὅπου ὑπάρχει μία πηγὴ, χύνουσα νερόν, ὡς κρυστάλλον.

— Αὐτὸ μόνον; Θὰ ἴδῃς τί θαύματα θὰ κάμῃ ὁ ἔρωσ μου!

— Τὸ ἐλπίζεις, ἀρνάκι μου, ψυχὴ μου;

— Εἶμαι βέβαιος, ὥραϊον καὶ φωτεινόν μου ἄστρον. Τώρα, δός μου νὰ βοήθῃσω δύνάμιν καὶ θάρρος ἀπὸ τὰ κοράλλινα σου χεῖλη.

Ἡ νέα πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ὁ Φερχάτ καταφιλεῖ

τὰ ὠραία χεῖλη τῆς καλῆς ἐρωμένης, ἐκμυζῶν τὸ ἄρωμα αὐτῶν ὄλον....

Ἐνῶ εἰς τὰ χεῖλη τῆς γραίας μειδιάμα κακεντρέχειας καὶ φθόνου ἐπιφαίνεται....

Ἡ νέα μετὰ τῆς τροφοῦ ἀποτύρονται, ἐξαφανίζεται ἐπὶ στιγμήν ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ἐραστής, ἀλλάσσει ἢ σκηνογραφία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται ὁ Φερχάτ, φορῶν ἐργάτου ἐνδυμα καὶ φέρων σκαπάνην ἐπ' ὤμου.

Ἀποτείνει ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Προφήτην προσευχὴν καὶ ἄρχεται τῆς ἐργασίας του ψάλλον. Ἄδει, ἄδει συνεχῶς, ἡ σκαπάνη πίπτει ἐπὶ τῶν πετρῶν. Βράχοι, ὁ εἰς; κατόπιν τοῦ ἄλλου, καταπίπτουσιν εἰς τὰς χαράδρας.

Τοῦτο ἐνθαρρύνει τὸν Φερχάτ, καὶ ἡ κοπιώδης ἐργασία προχωρεῖ, καὶ νέοι βράχοι, ἀπασπώμενοι καταπίπτουσι.

Δὲν ἤξεύρω πόσα ἔτη ἐργάζεται οὕτως ὁ ταλαίπωρος, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου ἔρωτος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πολύτιμον ὕδωρ ἀναβλύζει.

Ἐποία εὐτυχία!

Ἐπί τὸν ἀκόμη, καὶ ἡ ἐρωμένη θὰ γείνη ἰδικὴ του!

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἐργασία εἶναι εὐκολωτέρα. Ἐκλειψάντων ἅπαξ τῶν ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων, ὁ ἦρωσ ἐραστής ἐντὸς ὀλίγου θὰ φέρῃ τὸ ζητηθέν ὕδωρ διὰ τὴν κρήνην τοῦ ἀνακτόρου τοῦ τόσον ἀκριβὰ πωλοῦντος τὴν θυγατέρα του ἀρχοντος.

Ὁ Φερχάτ σκάπτει τὰς ἀναγκαίας αὐλακας, καὶ τὸ ὕδωρ βέει δροσερόν καὶ διαυγές, ἡσμέρεσι πλησιάζον εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐπέστη τέλος ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα, ὁ νέος τρέχει, σκάπτει τὴν πρὸ τοῦ ἀνακτόρου πλατεῖαν, κατασκευάζει τὴν αὐλακα, ἣν φέρει μέχρι τῶν στομίων τῆς κρήνης.

Ἰδοὺ αὕτη πληροῦται, καὶ ἐκ τῶν κρουῶν της ἄρχεται βέον τὸ ὕδωρ.

Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τοῦ νέου ἐπληρώθησαν ἵσταται πλήρης ἐλπίδων πρὸ τῆς θύρας, περιμένων νὰ λάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς τὸ ἀνήκον αὐτῷ πλέον γέρας, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς.

Ἄλλ' ἀντὶ πάντων τούτων, — φεῦ! φροῦδαί ἐλπίδες! ἀτυχὴς ἔρωσ! — ἐξέρχεται ἡ γραία τροφὸς κλαίουσα καί:

— Ἀπέθανεν ἡ ἐρωμένη σου! τῷ λέγει, δυστυχὴς τέκνον!

Ὁ νέος μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὡσεὶ ἐβλήθη ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἐξάγων ἐγγχειρίδιον ἐκ τῆς ζώνης του, ἐμπήγει αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν! . . .

Ἐνῶ δὲ οὗτος πίπτει αἱματόφυρτος, καγχάζουσης τῆς γραίας μεγάλας, ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου ἡ νέα, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ ἐτοιμῆ νὰ βῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπανε-

θόντος ἐραστοῦ. Ἄλλ' ἐπὶ τῷ φρικαλέῳ θεάματι τοῦ ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ πλέοντος νεανίου, καταλαμβάνεται ὑπὸ στυγνῆς ἀπαλπισίας, ὁρμᾷ πρὸς τὸ πτώμα αὐτοῦ, τὸ ἐναγκαλίζεται. Βλέπουσιν δὲ τὶ ἐγγχειρίδιον, ἀρπάζει αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς, τὸ ἐμπηγνύει εἰς τὰ λευκὰ στήθη της καί, τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἀψυχὸν ἤδη πτώμα τοῦ Φερχάτ, πίπτει ἐπ' αὐτοῦ ἀναμιγνύουσα τὸ αἷμά της μετὰ τοῦ αἵματός του.

Ἡ γραία μειδιᾷ σατανικῶς, δεικνύουσα τοὺς νέους διὰ τῆς βικνῆς αὐτῆς χεῖρός....

Οὕτω δὲ πίπτει ἡ αὐλαία!

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

Α. ΕΝΥΛΛΗΣ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Μωκμεθανός τις προσκυνητής, τ' ὄνομα Βέν Ἀσσούνας, ὄπλαρχηγός τοῦ Βέη τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς, ἔλασε τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ ἐνυκτώθη σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Φθάσας δὲ εἰς σκηνὴν τινα, καὶ εὐρών τὴν θύραν αὐτῆς ἀνοικτὴν, ἔττησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, ὡς ὑπερβολῆ ἀποσταμένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολεμικός Ἀραψ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρὸν του νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφόδως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μετ' ὄλον τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὅποια φημίζεται τόσον οὗτος ὁ λαός. — Οἱ πρώτιστοι μεταξὺ αὐτῶν, ὡς οἱ πατριάρχαι τὸ πάλαι, διακονοῦν τὸν ξένον των. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βαθμοῦ, ὅταν ἔλθῃ τις πρὸς ἐπίσκεψίν του, φέρει ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρνίον ἀπὸ τὴν ποιμνὴν, καὶ τὸ σφάζει ἢ δὲ γυνὴ του ἐπιστατεῖ τὰς θεραπείας της νὰ τὸ μαγειρεύσῃ κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μεταξὺ τινῶν ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια, περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς, τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας καὶ ἡ φιλοφροσύνη δὲ αὐτὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου. — Τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, εἰσάγεται ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ θρεπτοῦ ἀρνίου ἐψητόν, ἀπὸ φουνίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικὰ, καὶ προσφάγιόν τι ἐπίτηδες ἐτοιμασθέν ἀπὸ τοῦ Ἀραβῶς τὴν σύζυγον, πρὸς πλειοτέραν τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρός της.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὐρίσκοντο ἐνησθημένοι εἰς πόλεμον συναλλήλως, ἐσυνομιλοῦσαν ὁμῶς μετ' ἐλεγκρίαι καὶ φιλίαν, διηγοῦμενοι τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα ἀλλὰ ὡχρότης αἰφνίδιος ἐκάλυψε τὸ ξενόδοχον τὸ πρόσωπον σιωπῆς ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπεσύρθη, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐστειλε μή-

1 Ἀρνίον μου, ἄστρον μου, διαμάντι μου κ.τ.λ. ἐκφράσεις παρὰ τοῖς Τούρκοις στοργῆς καὶ ἀγάπης.